

ARREST IN NAAM DER KONINGIN

GERECHTSHOF 's-HERTOGENBOSCH

Sector civiel recht

zaaknummer HD 103.002.155

arrest van de zesde kamer van 20 juli 2010

in de zaak van:

DICK SCHUURMAN,

wonende te Eindhoven,
appellant in principaal appel,
geïntimeerde in incidenteel appel,

tegen:

MILLER TIME CAFÉ HOLDING B.V.,

gevestigd te Tilburg,
geïntimeerde in principaal appel,
appellante in incidenteel appel,

als vervolg op het door het hof gewezen tussenarrest van 9 september 2008 in het hoger beroep van het door de rechtbank 's-Hertogenbosch onder nummer 101476/HA ZA 03-2109 gewezen vonnissen van 5 november 2003 en 27 april 2005.

10 Het tussenarrest van 9 september 2010

Bij genoemd arrest is Schuurman toegelaten tot bewijslevering van de in het dictum genoemde probanda en is iedere verdere beslissing aangehouden.

11 Het verdere verloop van de procedure

Op de terechtzitting van 8 januari 2009 heeft Schuurman drie getuigen doen horen en op de terechtzitting van 16 april 2009 één getuige. Op de terechtzitting van 17 september 2009 heeft Miller in contra-enquête één getuige doen horen. Van de verhoren is telkens proces-verbaal opgemaakt.

Vervolgens heeft Schuurman onder overlegging van een productie een memorie na enquête genomen, waarna Miller onder overlegging van een productie een antwoordmemorie na enquête heeft genomen.

Ten slotte hebben partijen de gedingstukken overgelegd en uitspraak gevraagd.

zaaknummer HD 103.002.155 2

12 De verdere beoordeling

in principaal en incidenteel appel

12.1 Schuurman is bij tussenarrest onder meer opgedragen te bewijzen dat bij het aangaan van de schuldbekentenissen van 27 juli en 28 september 1998 sprake is geweest van de in rechtsoverweging 8.5 onder a. tot en met d. genoemde omstandigheden (zie probandum sub 2). Deze omstandigheden komen er op neer:

- a) dat Schuurman verkeerde in een staat van geestelijke ontreddeering, en wel in die mate dat Schuurman bijvoorbeeld daardoor niet in staat was zijn zakelijke belangen te overzien of naar behoren te behartigen,
- b) dat Miller op de hoogte is geweest van die geestelijke ontreddeering,

- c) dat Schuurman deze schuldbekentenissen niet althans niet in deze mate zou zijn aangegaan als hij niet in de toestand van geestelijke ontredde had verkeerd,
d) dat Miller van de ontredde van Schuurman misbruik heeft gemaakt.

12.2 Naar het oordeel van het hof is Schuurman op de volgende gronden in dit bewijs geslaagd. Het hof verwijst hierna telkens naar de hiervoor sub a tot en met d genoemde omstandigheden.

Ad a: De getuige Dirk Schuurman (hierna: Schuurman sr.) verklaart dat zijn zoon sedert het voorjaar van 1998 veranderde en dat hij daarna niet meer redelijk aanspreekbaar was. Met name in juli 1998 verkeerde zijn zoon - aldus getuige Schuurman sr. - in een zeer deplorabele toestand en was hij zwaar depressief en gedesoriënteerd. Deze toestand heeft volgens getuige Schuurman sr. geduurd tot ver na september 1998.

Getuige Loeff verklaart over de psychische toestand van Schuurman dat hij in de zomer van 1998 "helemaal kierewiet" was; Schuurman tekende gewoon alles watje hem voorhield en hij was bepaald niet in staat om zijn zakelijke belangen te behartigen.

Getuige Siegobertus Jansen (8. Jansen) heeft verklaard dat hij van zijn broer Theo Jansen heeft gehoord dat Schuurman vanaf begin 1998 helemaal aan het doordraaien was. Deze getuige heeft Schuurman na carnaval 1998 af en toe gesproken en verklaart daarover dat Schuurman dan de indruk maakte dat hij zowel geestelijk als lichamelijk niet goed functioneerde. Schuurman praatte volgens deze getuige dan heel druk, er was geen touw aan vast te knopen en hij keek steeds heel angstig om zich heen. Getuige S. Jansen verklaarde dat je je eigenlijk schaamde om met hem gezien te worden.

Het hof merkt op dat voornoemde getuigen op de zitting geloofwaardig overkwamen, zodat het hof geen reden ziet om geen waarde toe te kennen aan deze getuigenverklaringen.

Ten slotte bevindt zich bij de stukken een verklaring d.d. 9 mei 2006 van de huisarts van Schuurman (prod. 1 mvgr), waarin deze verklaart dat hij sedert 1 januari 1996 de huisarts is van Schuurman en dat Schuurman in 1997/1998 een burn out had.

De omstandigheid, dat getuige Theodorus Jansen (T. Jansen), directeur van Miller, verklaart dat hij niets gemerkt heeft van een geestelijke ontredde van Schuurman in die periode, doet aan het voorgaande niet af.

Ad b en d: Naar het oordeel van het hof blijken deze omstandigheden uit de verklaring van getuige Schuurman sr., dat hij in september 1998 naar telefoongesprekken van T. Jansen, directeur van Miller, met zijn zoon heeft geluisterd en dat hij toen T. Jansen tegen zijn zoon heeft horen zeggen "vanaf nu zal je leven niet meer zo leuk zijn als jij niet doet wat ik zeg" en "straks loop je tegen een balletje tussen je ogen aan" en "als ik jou was dan zou ik zelf maar vast uit het raam springen" en dat zijn zoon hem toen verteld heeft dat T. Jansen hem eerder bedreigd heeft.

Getuige Loeff, die in de relevante periode nauw met T. Jansen samenwerkte, verklaart dat T. Jansen bewust misbruik heeft willen maken van de omstandigheid, dat Schuurman op een gegeven moment alles, watje hem voorhield, ondertekende; T. Jansen heeft destijds daarover een opmerking tegenover hem, Loeff, gemaakt.

Getuige S. Jansen verklaart dat zijn broer T. Jansen in 1998 tegen hem gezegd heeft dat hij alles van Schuurman gedaan kon krijgen, dat Schuurman helemaal aan het doordraaien was en dat Schuurman helemaal murw was. Voorts verklaart deze getuige dat T. Jansen herhaalde malen tegenover hem gezegd heeft dat hij Schuurman in financieel opzicht helemaal kapot zou maken. Tenslotte heeft deze getuige verklaard dat als zijn broer, T. Jansen, Schuurman zag lopen, hij hem regelmatig achterna ging. T. Jansen zou - aldus getuige S. Jansen - hebben gezegd dat hij dit deed om Schuurman onder druk te houden.

Het hof acht voornoemde verklaringen geloofwaardig.

De wetenschap en bedoeling van T. Jansen, directeur van Miller, valt toe te rekenen aan Miller.

Het hof hecht gelet op eerdergenoemde getuigenverklaringen geen geloof aan de verklaring van getuige T. Jansen dat hij - toen hij Schuurman in bovengenoemde periode een paar keer heeft gezien - er niets van heeft gemerkt dat Schuurman geestelijk ontredderd was en zich begon te verwaarlozen.

Ad c: Met betrekking tot schuldbekentenis I acht het hof het gelet op de bij lage bij deze schuldbekentenis (prod. 2 cva in reconventie) **volstrekt onduidelijk waarvoor deze schuldbekentenis gold**. Op de bijlage staat namelijk bij "opbouw schuld" vermeld: "Waarvan inleg f. 50.000,- exclusief rente" en "Waarvan afkoop openstaande posten f. 50.000,- Totaal bedrag schuld Schuurman f. 100.000,-." Uit de resterende tekst wordt evenmin duidelijk welke openstaande schulden hiermee geacht kunnen worden te zijn betaald. Duidelijkheid op dit punt was naar het oordeel van het hof voor Schuurman van groot belang gezien de zeer vele overeenkomsten die Miller en Schuurman in de voorliggende tijd met elkaar zijn aangegaan.

Het hof voelt zich in dit oordeel gesterkt door de omstandigheid dat Miller in haar gedingstukken telkens een andere reden noemt voor het ondertekenen van de schuldbekentenissen.

In paragraaf 21 van de conclusie van antwoord in oppositie in conventie voert Miller bijvoorbeeld aan dat schuldbekentenis I mede gerechtvaardigd was omdat Miller de locatie van het café heeft vrijgegeven ten gunste van Schuurman. De schuldbekentenis zelf noch de bijlage rept hier echter over. In paragraaf 67 van de memorie van antwoord in principaal appel tevens memorie van grieven in incidenteel appel betreffen de openstaande posten volgens Miller de voorgeschoten kosten van aangeschafte apparatuur en verbouwingkosten en het bedrag van ft. 20.000,-, dat Schuurman nog diende te betalen ingevolge de ontbindingsovereenkomst van de leaseovereenkomst. In paragraaf 164 van deze memorie voert Miller aan dat het juist de afwikkeling van de ontbindingsovereenkomsten is, die geregeld is in de schuldbekentenis. In het proces-verbaal van comparitie bij de rechtbank gaat Miller er kennelijk van uit dat door Schuurman een bedrag van ft. 450.000,- betaald moet worden voor de ontbinding van de leaseovereenkomst en dat het nog niet door Schuurman betaalde bedrag van fl. 220.000,- (fl. 450.000,- minus het door Schuurman betaalde bedrag van fl. 230.000,-) in schuldbekentenis is beperkt tot ft. 50.000,- als afkoop openstaande posten. Ten slotte staat naar het oordeel van het hof nergens duidelijk vermeld dat met betaling van de in de schuldbekentenissen genoemde bedragen al dan niet voor een bepaald aantal zaken finale kwijting wordt verleend. **Schuurman voert dan ook terecht aan dat het hem nooit duidelijk is geworden waarop deze schuldbekentenissen nu betrekking hadden.**

Naar het oordeel van het hof rechtvaardigt het voorgaande de conclusie dat Schuurman deze schuldbekentenissen niet althans niet in deze mate of op deze wijze zou zijn aangegaan als hij niet in de toestand van geestelijke ontredde had verkeerd.

12.2 Het voorgaande brengt mee dat ten aanzien van genoemde schuldbekentenissen het verweer in conventie van Schuurman slaagt. De overeenkomsten, waarbij de schuldbekentenissen zijn aangegaan, worden derhalve vernietigd op grond van misbruik van omstandigheden aan de zijde van Miller.

12.3 De vordering van Miller in conventie is alleen gebaseerd op nakoming van de verbintenissen uit deze twee schuldbekentenissen. Weliswaar stelt Miller (par. 54 cva in reconventie) dat zij bij vernietiging van de schuldbekentenissen en de ontbindingsovereenkomsten Schuurman zal aanspreken op nakoming van de samenwerkingsovereenkomst en leaseovereenkomst, maar een dergelijke subsidiaire grondslag voor haar vordering in conventie is niet voldoende duidelijk terug te vinden in de gedingstukken in conventie. Gelet daarop dient de vordering in conventie van Miller te worden afgewezen.

Een deel van de grieven in principaal appel slaagt en grief I in incidenteel appel faalt. Grief II in incidenteel appel behoeft geen bespreking meer.

12.4 In reconventie heeft Schuurman terugbetaling door Miller gevorderd van hetgeen hij in het kader van deze schuldbekentenissen onverschuldigd aan Miller heeft voldaan (vordering VIII, zie r.o. 4.5 van het arrest van 12 juni 2007). Schuurman stelt dat hij de bedragen door Miller in haar inleidende dagvaarding genoemd, inderdaad heeft betaald in het kader van deze schuldbekentenissen. Het gaat daarbij blijkens de gedingstukken om een bedrag van in totaal € 6.793,33 (par. 3 inl. dagv.). Schuurman voert voorts aan dat hij daarnaast nog andere betalingen heeft gedaan in het kader van deze schuldbekentenissen, zoals betalingen van verbouwingkosten aan derden en een contante aanbetaling van fl. 4.900,- voor een steamer (prod. 10 verzetdagvaarding). Schuurman heeft tegenover de betwisting door Miller onvoldoende duidelijk gemaakt waarom deze betalingen geacht moeten worden te zijn gedaan in het

kader van de aflossing van de schuldbekentenissen. Dit valt ook niet op te maken uit de hiervoor genoemde productie 10 (bewijs van aanbetaling voor de steamer). Derhalve zal het hof Schuurman niet toelaten tot enig bewijs van andere betalingen op de schuldbekentenissen, dan de hiervoor reeds genoemde en door Miller erkende betalingen van in totaal € 6.792,33.

Het hof zal derhalve deze vordering in reconventie toewijzen tot een bedrag van € 6.792,33.

De verwijzing naar een schadestaatprocedure wordt derhalve afgewezen.

12.5 Schuurman heeft voorts in hoger beroep grieven gericht tegen de afwijzing door de rechtbank van zijn vordering tot vernietiging van db ontbindingsovereenkomst van 27 mei 1998, waarbij de samenwerkingsovereenkomst van 20 september 1997 is ontbonden. Ook hierop ziet de bewijsopdracht in het tussenarrest van 9 september 2008 (probandum 3 en 4). Naar het oordeel van het hof is Schuurman niet geslaagd in het bewijs dat de ontbindingsovereenkomst van 27 mei 1998, waarbij de samenwerkingsovereenkomst werd ontbonden, is aangegaan onder invloed van bedreiging of misbruik van omstandigheden. Schuurman heeft telkens aangegeven dat hij van de samenwerking met Miller afwilde. Dit is geregeld in de voornoemde ontbindingsovereenkomst van 27 mei 1998. Bij deze overeenkomst zijn geen duidelijke financiële voorwaarden, laat staan ten nadele van Schuurman, opgenomen. Schuurman heeft op geen enkele wijze bewezen dat hij deze overeenkomst niet althans niet op deze voorwaarden zou zijn aangegaan als hij niet in de toestand van geestelijke ontredde had verkeerd. Evenmin heeft hij bewezen dat hij de ontbinding van deze samenwerkingsovereenkomst is aangegaan onder invloed van bedreiging. Daarvoor is immers nodig dat er sprake moet zijn van een causaal verband tussen de bedreiging en het aangaan van de ontbindingsovereenkomst, met andere woorden bewezen moet zijn dat Schuurman deze ontbindingsovereenkomst destijds niet of niet onder dezelfde voorwaarden zou zijn aangegaan als hij niet bedreigd was door Miller.

Nu dit onderdeel van het probandum niet is bewezen, heeft het geen zin om nog te beoordelen of Schuurman wel is geslaagd in andere aspecten van de bewijsopdracht. De ontbindingsovereenkomst van 27 mei 1998 kan derhalve niet vernietigd worden op grond van bedreiging of misbruik van omstandigheden.

12.6 Derhalve dient niet alleen de vordering tot vernietiging van deze ontbindingsovereenkomst van 27 mei 1998 afgewezen te worden (onderdeel van vordering I, r.o. 4.5 van het arrest van 12 juni 2007), maar voorts ook de vordering tot ontbinding van de samenwerkingsovereenkomst van 20 september 1997 (door Schuurman aangeduid als franchiseovereenkomst, zie vordering VII in r.o. 4.5 van het arrest van 12 juni 2007). Schuurman en Miller hebben deze samenwerkingsovereenkomst immers al ontbonden bij ontbindingsovereenkomst van 27 mei 1998 en deze ontbinding is niet vernietigd. Het hof zal derhalve niet ingaan op de vraag of er reden bestaat om deze samenwerkingsovereenkomst te ontbinden wegens wanprestatie aan de zijde van Miller, zoals Schuurman aanvoert. Evenmin zal het hof ingaan op de vraag of Schuurman door de beweerde wanprestatie van Miller schade heeft geleden, al was het alleen maar omdat Schuurman geen schadevergoeding uit hoofde van deze beweerde wanprestatie heeft gevorderd.

12.7 In het tussenarrest van 9 september 2008 is Schuurman voorts toegelaten te bewijzen dat de ontbindingsovereenkomst van 16 april 1998, waarbij de leaseovereenkomst is ontbonden, is aangegaan onder invloed van - onder meer - misbruik van omstandigheden (probandum sub 4, eerste deel). Bij deze ontbindingsovereenkomst is bepaald dat de leaseovereenkomst ontbonden zou zijn als Schuurman een bedrag van fl. 250.000,- aan Miller zou voldoen. Schuurman heeft daarvan slechts fl. 230.000,- aan Miller betaald. Partijen hebben zich er echter niet op beroepen dat de voorwaarde, waaronder deze overeenkomst is gesloten, niet voldaan is. Derhalve gaat het hof uit van het bestaan van deze ontbindingsovereenkomst. Het hof acht Schuurman op de volgende gronden geslaagd in deze bewijsopdracht. Voor het bewijs van de onder a, b en d genoemde omstandigheden verwijst het hof naar hetgeen het hof hiervoor in r.o. 12.2 heeft overwogen ten aanzien van het probandum sub 1. Deze omstandigheden gelden onverkort ook ten aanzien van deze ontbindingsovereenkomst. Met betrekking tot de vraag of Schuurman de ontbindingsovereenkomst van 16 april 1998 niet althans niet onder dezelfde omstandigheden zou zijn aangegaan als Schuurman niet in **een toestand van geestelijke ontredde** had verkeerd (omstandigheid sub c), geldt het volgende.

Getuige Schuurman heeft ten aanzien van deze overeenkomst verklaard dat hij deze niet getekend heeft op 16 april 1998, maar in de periode tussen 17 mei 1998 en begin juni 1998. Schuurman moest in die periode - naar hij als getuige heeft verklaard - van T. Jansen in het MTC te Eindhoven verschijnen. In het café van MTC had Schuurman naar zijn zeggen een gesprek met T. Jansen in bijzijn van Loeff. T. Jansen ging

volgens getuige Schuurman tegen hem tekeer door te schreeuwen en te gillen om hem te bewegen de ontbindingsovereenkomst met als datum 16 april 1998 te ondertekenen. Getuige Schuurman heeft verklaard dat hij deze overeenkomst toen ondertekend heeft en dat hij daarna met T. Jansen en Loeff naar de Rabobank in Eindhoven moest gaan. Getuige Schuurman verklaart dat hij met T. Jansen en Loeff toen naar de Rabobank is gelopen, dat T. Jansen met hem mee naar het loket is gegaan, en dat hij op verzoek van T. Jansen geld naar T. Jansen heeft overgemaakt. Getuige Loeff verklaart dat hij er bij was toen Schuurman begin zomer 1998 een keer in het MTC te Eindhoven moest verschijnen, dat T. Jansen tevoren tegen hem - Loeff - had gezegd dat Schuurman er met geld van Miller, dat Schuurman nog aan Miller moest betalen, van door wilde gaan en dat T. Jansen toen echt tekeer ging tegen Schuurman om hem angst aan te jagen. Schuurman moest - aldus getuige Loeff - toen ook iets ondertekenen, waarna zij (Loeff, Schuurman en T. Jansen) naar de Rabobank zijn gelopen en T. Jansen toen met Schuurman samen bij de bank naar binnen is gegaan.

Getuige T. Jansen kan zich deze bijeenkomst ook herinneren. Hij verklaart dat hij Schuurman had verzocht naar Eindhoven te komen en dat zij na een gesprek naar de Rabobank zijn gelopen omdat Schuurman nog steeds een betaling moest doen aan Miller.

Gelet op de voornoemde verklaringen acht het hof niet geloofwaardig waar getuige T. Jansen heeft verklaard dat hij toen niet heeft geschreeuwd omdat hij nooit schreeuwt, dat hij geen bijzondere reden had om mee te lopen met Schuurman en voorts dat hij toen niet met Schuurman bij de Rabobank naar binnen is gegaan. Naar het oordeel van het hof wordt de verklaring van partijgetuige Schuurman op wezenlijke punten en ruimschoots voldoende ondersteund door de verklaring van getuige Loeff en voorts op niet onbelangrijke onderdelen door die van getuige T. Jansen.

Het hof acht op grond van voornoemde gang van zaken voldoende bewezen dat Schuurman deze ontbindingsovereenkomst niet en in ieder geval niet onder dezelfde voorwaarde zou zijn aangegaan als hij niet in een geestelijke staat van ontreding had verkeerd.

12.8 Het voorgaande brengt mee dat de ontbindingsovereenkomst met als datum 16 april 1998 vernietigd wordt op grond van misbruik van omstandigheden. Deze vordering (zie r.o. 4.5 sub I, tweede onderdeel, van het arrest van 12 juni 2007) wordt toegewezen. Ditzelfde geldt voor de aldaar genoemde vordering sub II van Schuurman, tot veroordeling van Miller om aan Schuurman een bedrag van fl 230.000,-- (€ 104.369,45) terug te betalen.

Schuurman vordert voorts de wettelijke rente over dit bedrag vanaf de dag der betaling, althans vanaf een zodanige datum dat het hof dit juist acht. Schuurman heeft hier vermeld op welke exacte datum hij dit bedrag aan Miller heeft voldaan. Uit de getuigenverklaringen, zoals hiervoor in 12.7 weergegeven, volgt dat deze betaling heeft plaatsgevonden uiterlijk begin juni 1998. Het hof zal derhalve de wettelijke rente over dit bedrag laten ingaan op de laatste dag van "begin juni" 1998, derhalve op 15 juni 1998. Voor het overige wordt de vordering afgewezen.

12.9 Schuurman noemt onverschuldigde betaling als grondslag voor vordering III (zie r.o. 4.5 van het arrest van 12 juni 2007), waarbij hij van Miller betaling vordert van een bedrag van fl. 15.000,-- en fl. 4.900,--. Het bedrag van fl. 15.000,-- ziet kennelijk op een bedrag dat Schuurman betaald heeft aan aannemer Clamaco B.V. (par. 27 verzetdagvaarding). Het hof acht het mede gelet op de betwisting door Miller een volstrekt onvoldoende onderbouwing van de stelling van Schuurman dat hij dit bedrag als onverschuldigd betaald van Miller kan terugvorderen. Dit wordt niet anders als het hof daarbij in aanmerking neemt dat Schuurman van mening is dat de verbouwingskosten voor rekening van Miller dienden te komen. Ditzelfde geldt voor de aanbepaling van een bedrag van fl. 4900,-- voor de steamer. Dit bedrag is kennelijk aan Miller voldaan. Schuurman heeft tegenover de betwisting door Miller onvoldoende gesteld om te kunnen concluderen dat hij dit bedrag onverschuldigd heeft voldaan. Het hof passeert derhalve eventuele bewijsaanbiedingen op deze punten. Beide vorderingen zijn terecht afgewezen.

12.10 Vordering IV, zoals genoemd in r.o. 4.5 van het arrest van 12 juni 2007, houdt kort gezegd in dat Miller veroordeeld moet worden om Schuurman te vrijwaren voor alle vorderingen die de Rabobank, de Staat der Nederlanden en Heineken Nederland B.V. "op grond van een financieringsovereenkomst omtrent Miller (...) bij Schuurman in rekening mochten brengen". Deze vordering wordt afgewezen omdat hetgeen

Schuurman in dit kader stelt volstrekt ontoereikend is voor toewijzing van een dergelijke zeer algemeen geformuleerde vordering. Schuurman heeft onder meer niet voldoende duidelijk aangegeven op welke grond op Miller een dergelijke verplichting zou rusten. De enkele omstandigheid dat medewerkers van Miller bij sommige van de contacten van Schuurman met Heineken Nederland B.V. en de Rabobank aanwezig zijn geweest, is daartoe onvoldoende. Voor zover Schuurman deze vordering baseert op een toerekenbare tekortkoming van Miller bij de uitvoering van de samenwerkingsovereenkomst, onder ander omdat Miller onjuiste gegevens zou hebben verstrekt voor de door de accountant op te stellen prognose, geldt dat deze vordering tegenover de betwisting door Miller voldoende feitelijke grondslag ontbeert. Schuurman heeft nagelaten voldoende concreet toe te lichten op welke wijze de door Miller verstrekte gegevens niet juist waren terwijl voorts niet duidelijk is onderbouwd dat de Rabobank uitsluitend op grond van deze vermeend onjuiste gegevens gebaseerde prognose de financiering heeft verstrekt. Ook overigens heeft Schuurman onvoldoende feitelijk toegelicht waarom Miller hem diende te vrijwaren jegens vorderingen van de Rabobank, de Staat der Nederlanden en Heineken Nederland B.V. Gelet daarop is bewijslevering niet aan de orde en wijst het hof een aanbod van Schuurman tot bewijslevering af. Deze vordering is derhalve terecht afgewezen.

12.11 Voor alle duidelijkheid vermeldt het hof dat tegen het afwijzen door de rechtbank van de vordering genoemd-in r.o. 4.5 onder V (medewerking aan de financiële afwikkeling van de BTW) door Schuurman geen grief is gericht. Deze vordering behoeft derhalve geen beoordeling meer.

12.12 Vordering VI (zie r.o. 4.5 van het arrest van 12 juni 2007) houdt in dat Schuurman een bedrag van € 42.083,94 (ft. 92.740,80) van Miller vordert. Het hof begrijpt dat het hier gaat om door Schuurman aan aannemers betaalde verbouwingkosten van het door hem geëxploiteerde café. Schuurman onderbouwt deze vordering door de stellen dat deze verbouwing voor rekening van Miller kwam omdat in de samenwerkingsovereenkomst (door Schuurman aangeduid als franchiseovereenkomst) niet was bepaald dat deze kosten voor rekening van Schuurman kwamen en voorts niet op andere wijze is overeengekomen dat deze kosten voor rekening van Schuurman kwamen. Schuurman hoefde als franchisenemer niet te begrijpen dat deze kosten voor zijn rekening kwamen, aldus Schuurman. Miller betwist gemotiveerd dat deze kosten voor haar rekening komen. Zij wijst er in dit kader op dat het de vennootschap onder firma B & S en later Schuurman was die de opdrachten aan de aannemer gaf, dat Schuurman als zelfstandig ondernemer het café exploiteerde en de ruimte direct huurde van Heineken Nederland B.V. en dat Miller op geen enkele wijze van deze verbouwing geprofiteerd heeft. Naar het oordeel van het hof heeft Schuurman gelet op dit verweer in zijn gedingstukken volstrekt ontoereikend onderbouwd op welke feiten en omstandigheden hij zijn stelling heeft gebaseerd. De enkele stelling dat de samenwerkingsovereenkomst in feite een franchiseovereenkomst betrof en dat daarin geen bepaling omtrent verbouwingkosten was opgenomen, is daar toe niet voldoende. Het hof gaat derhalve aan een eventueel op dit onderdeel toegespitst bewijsaanbod voorbij en wijst de vordering af als onvoldoende onderbouwd.

12.13 Blijkens vordering IX (zie r.o. 4.5 van het arrest van 12 juni 2007) **vordert Schuurman hier een bedrag van fl. 50.000,- van Miller op grond van ongerechtvaardigde verrijking dan wel onrechtmatige daad.** Het gaat hier om een bedrag van ft. 50.000,- dat Schuurman naar zijn zeggen aan Clamaco B.V., een aannemer, heeft betaald. Schuurman erkent dat hij dat bedrag niet op grond van onverschuldigde betaling van Miller terug kan vorderen en heeft in verband daarmee deze vordering op de hierboven genoemde grondslagen gebaseerd.

Miller betwist gemotiveerd dat hij een dergelijk bedrag op de door Schuurman genoemde gronden verschuldigd is. Ook hier geldt naar het oordeel van het hof dat Schuurman volstrekt ontoereikend heeft onderbouwd waarom Miller door deze uitgaven van Schuurman ongerechtvaardigd is verrijkt. Evenmin heeft Schuurman onvoldoende toegelicht om welke specifieke onrechtmatige daad van Miller het hier zou gaan. Daarbij is van belang dat in een contractuele relatie slechts in uitzonderingsgevallen een vordering wegens onrechtmatige daad kan worden toegewezen. Ook deze vordering is derhalve terecht afgewezen.

12.14 Waar het hof vorderingen van Schuurman heeft afgewezen omdat deze onvoldoende onderbouwd zijn, geldt dat het hof voorbijgaat aan een eventueel bewijsaanbod van Schuurman. Daarvoor is slechts plaats als een vordering voldoende concreet is onderbouwd.

12.15 De grieven in het principaal appel slagen voor een groot deel. Dit brengt mee dat het hof Miller zal veroordelen in de kosten van de procedure in principaal appel. Miller zal als de in het incidenteel appel in het ongelijk gestelde partij veroordeeld worden in de kosten van het incidenteel appel. Het hof zal de kosten van de getuigen toerekenen aan de verschotten in het principaal appel.

Gelet op de uitkomst van de procedure dient Miller eveneens als grotendeels in het ongelijk gestelde partij veroordeeld te worden in de kosten van de procedure in eerste aanleg (in conventie en in reconventie).

13 De uitspraak

Het hof:

op het principaal en incidenteel appel

vernietigt het vonnis van de rechtbank 's-Hertogenbosch van 27 april 2005, zowel in conventie als in reconventie, en opnieuw rechtdoende:

in oppositie: vernietigt het vonnis, waarvan verzet, en opnieuw rechtdoende:
in conventie:

wijst af de vorderingen van Miller;

veroordeelt Miller in de kosten van de procedure in conventie, welke kosten het hof aan de zijde van Schuurman tot op heden begroot op € 2.223,20 voor verschotten en op € 2.698,50 voor salaris advocaat;
in reconventie:

veroordeelt Miller tot betaling van een bedrag van € 6.792,33 aan Schuurman;

vernietigt de ontbindingsovereenkomst van 16 april 1998 op grond van misbruik van omstandigheden;

veroordeelt Miller tot betaling aan Schuurman van een bedrag van € 104.369,45,
vermeerderd met de wettelijke rente over dit bedrag vanaf 15 juni 1998 tot aan de dag der algehele voldoening;

veroordeelt Miller in de kosten van de procedure in reconventie, welke kosten het hof aan de zijde van Schuurman begroot op € 4.900,-- voor salaris advocaat;

veroordeelt Miller in de kosten van de procedure in hoger beroep, welke kosten het hof tot op heden aan de zijde van Schuurman begroot op

- voor het principaal appel op € 2.481,93 voor verschotten en op € 11.844,-- voor salaris advocaat;

- voor het incidenteel appel op € nihil voor salaris advocaat;

verklaart dit arrest uitvoerbaar bij voorraad;

wijst af hetgeen meer of anders is gevorderd.

Dit arrest is gewezen door mrs. Rothuizen, Vermeulen en Antens en in het openbaar uitgesproken door de rolraadsheer op 20 juli 2010.